

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 719

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 iulie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
6.	— Decizie privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară	2
DECRETE		
996.	— Decret privind conferirea Ordinului național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Cavaler</i>	3
997.	— Decret privind conferirea Ordinului național <i>Pentru Merit</i> în grad de <i>Cavaler</i>	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 169 din 24 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	4–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
887.	— Hotărâre privind actualizarea datelor de identificare și a valorii de inventar ale unui imobil și transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț în domeniul public al județului Neamț	9
905.	— Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Sistem de telegestiune a energiei electrice și de compensare a factorului de putere în substațiile de tracțiune”	10
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV		
	Decizia nr. 1.649 din 21 martie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal....	11–16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE**privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3), ale art. 115 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 84 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — Se convoacă Senatul în sesiune extraordinară, în data de 18 iulie 2022, ora 14,00. Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 18 iulie 2022.
Nr. 6.

ANEXĂ

**Proiectul ordinii de zi și Proiectul programului de lucru al Senatului
pentru sesiunea extraordinară din data de 18 iulie 2022**

— sesiune extraordinară —

I. Proiectul ordinii de zi

— Informare cu privire la proiectele de legi privind aprobarea unor ordonanțe de urgență ale Guvernului depuse la Senat în perioada 14—18 iulie 2022:

- proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2022 privind unele măsuri pentru proiectele de infrastructură de apă și apă uzată finanțate din fonduri europene și pentru modificarea unor acte normative (b492/2022);
- proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2022 privind preluarea de către Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale prin unitățile teritoriale subordonate a unor creanțe bugetare aflate în administrarea Autorității pentru Administrarea Arhivelor Statului, asupra unor societăți deținătoare de bunuri utile facilitării și fluidizării transportului de resurse strategice și ale rezervelor de stat (b493/2022);
- proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2022 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2022 privind reglementarea unor măsuri în domeniul ocupării posturilor în sectorul bugetar (b494/2022).

II. Proiectul programului de lucru al Senatului

Luni, 18 iulie 2022

ora 14,00

— Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului național *Steaua României*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3) și ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1998 pentru reinstituirea Ordinului național *Steaua României*, republicată, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere și recunoștință pentru talentul, dăruirea, devotamentul și profesionalismul de excepție dovedite în cadrul celei de-a 19-a ediții a Campionatelor Mondiale de Natație de la Budapesta (18 iunie—3 iulie 2022), impunându-se ca un simbol al tinerei generații de campioni și contribuind, pe această cale, la afirmarea sportului românesc pe plan internațional,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul național *Steaua României* în grad de *Cavaler* sportivului Popovici David, dublu medaliat cu aur.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 18 iulie 2022.
Nr. 996.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind conferirea Ordinului național *Pentru Merit*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere și recunoștință pentru dăruirea, devotamentul și profesionalismul de care a dat dovadă în pregătirea participării românești la cea de-a 19-a ediție a Campionatelor Mondiale de Natație de la Budapesta (18 iunie—3 iulie 2022), contribuind astfel la cucerirea a două medalii de aur,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler* antrenorului Rădulescu Adrian.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 18 iulie 2022.
Nr. 997.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 169**

din 24 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Claudiu Marius Ganea în Dosarul nr. 3.525/330/2017 al Judecătorei Iași — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 194D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.525/330/2017, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Claudiu Marius Ganea într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prin care i s-a aplicat sancțiunea complementară constând în suspendarea exercitării dreptului de a conduce pe drumurile publice a unui autovehicul, pe timp limitat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 referitoare la sancțiunea

complementară de suspendare a dreptului de a conduce pe drumurile publice un autovehicul sunt neconstituționale, întrucât, potrivit art. 96 alin. (2) lit. b) din acest act normativ, sancțiunea complementară de suspendare a dreptului de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ori a dreptului de circulație trebuie să fie limitată în timp. Or, art. 111 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 dispune că permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia se „reține”, în cuprinsul reglementării legale fiind menționate cazurile în care se aplică această măsură tehnico-administrativă, context în care susține că art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este în contradicție cu art. 111 din Codul penal, care prevede posibilitatea instanței de judecată de a dispune, ca măsură de siguranță, interzicerea dreptului persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, ca urmare a împrejurării că a fost inaptă să ocupe o funcție sau să exercite o profesie ori o meserie sau să desfășoare o altă activitate, de a ocupa aceea funcție sau de a exercita aceea profesie, meserie ori activitate, cu posibilitatea însă ca măsura de siguranță să poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat.

6. Menționează faptul că art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, răspunde la întrebarea „cine și de când se reține permisul de conducere în vederea suspendării”, în sensul că, „în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza altui județ decât cel care îl are în evidență, permisul de conducere se păstrează la serviciul poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, până când șeful serviciului hotărăște asupra sancțiunii contravenționale complementare, dar nu mai mult de 15 zile de la data reținerii, după care îl trimite serviciului poliției rutiere al județului care îl are în evidență”. Învederează că toate aceste aspecte sunt în strictă legătură cu modalitatea de exercitare a plângerii contravenționale, potrivit art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin care se prevede dreptul de a face plângere atât împotriva procesului-verbal, cât și a sancțiunii. Or, întrucât sancțiunea complementară nu este cuprinsă în procesul-verbal de contravenție, fiind doar aplicată de către agentul constator, autorul excepției are nelămuriri asupra modului în care petentul o poate combate, atât timp cât nu este prevăzută data când sancțiunea a fost aplicată și nici care este intervalul executării acesteia. Autorul excepției precizează că toate aceste argumente coexistă în ansamblul reglementării cuprinse în art. 111 și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, precum și al art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în ceea ce privește obligativitatea menționării

sanctiunilor într-un proces-verbal de contravenție. Precizează astfel că deși potrivit art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este obligatoriu ca procesul-verbal de constatare a contravenției să cuprindă și indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția, totuși, în prezent, din reglementarea criticată nu reiese că este obligatoriu ca procesul-verbal să cuprindă și sancțiunea individualizată în concret. Arată că din cuprinsul art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu rezultă că lipsa mențiunii sancțiunii, fie principală, fie complementară, ar constitui caz de nulitate a procesului-verbal, astfel cum este, spre exemplu, lipsa uneia dintre mențiunile privind numele și prenumele agentului constatator sau numele și prenumele contravenientului, stipulate în art. 17 din aceeași ordonanță.

7. Judecătoria Iași — Secția civilă apreciază că „normele legale a căror neconstituționalitate este în discuție, cel puțin aparent, contravin normelor constituționale care au o forță juridică superioară”.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au următorul cuprins normativ:

— Art. 111: „(1) *Permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia se reține în următoarele cazuri:*

a) *la cumularea a cel puțin 15 puncte de penalizare;*
b) *când titularul acestuia a săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la art. 334, art. 335 alin. (2), art. 336, 337, art. 338 alin. (1) și la art. 339 alin. (2), (3) și (4) din Codul penal;*

c) *la săvârșirea uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3), art. 102 alin. (3) și în situația prevăzută la art. 115 alin. (1);*

d) *când titularul acestuia a fost declarat inapt pentru a conduce autovehicule, tractoare agricole sau forestiere ori tramvaie;*

e) *când prezintă modificări, ștersături sau adăugări ori este deteriorat;*

f) *când se află în mod nejustificat asupra altei persoane;*

g) *când perioada de valabilitate a expirat.*

(2) *La reținerea permisului de conducere, în cazurile prevăzute la alin. (1), titularului acestuia i se eliberează o dovadă înlocuitoare cu sau fără drept de circulație.*

(3) *În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și d), la art. 102 alin. (3) lit. a) și c) din prezenta ordonanță de urgență, precum și în cele menționate la art. 334 alin. (2) și (4), art. 335 alin. (2), art. 336, 337, art. 338 alin. (1), art. 339 alin. (2), (3) și (4) din Codul penal, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație.*

(4) *Permisul de conducere al conducătorului de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, implicat într-un accident de circulație din care a rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, se reține de către poliția rutieră dacă acesta a încălcat o regulă de circulație, eliberându-se dovada înlocuitoare fără drept de circulație, în situația în care regula de circulație încălcată este una dintre cele prevăzute la art. 102 alin. (3) lit. a) și c), sau dovada înlocuitoare cu drept de circulație pentru o perioadă de 15 zile, în celelalte cazuri.*

(5) *În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. e) și g) și la alin. (3) lit. b) și e) din prezenta ordonanță de urgență, la art. 100 alin. (3), la art. 101 alin. (3), precum și la art. 334 alin. (1) și (3) din Codul penal, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează cu drept de circulație pentru o perioadă de 15 zile.*

(6) *La cererea titularului permisului de conducere reținut în condițiile alin. (1) lit. b) sau ale alin. (4), procurorul care efectuează urmărirea penală sau exercită supravegherea cercetării penale ori, în faza de judecată, instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei poate dispune prelungirea dreptului de circulație, cu câte cel mult 30 de zile, până la dispunerea neînceperii urmăririi penale, scoaterii de sub urmărire penală ori încetării urmăririi penale sau, după caz, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Modul de soluționare a cererii de prelungire a dreptului de circulație se comunică și șefului poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta.*

(7) *Alineatele (3)—(5) se aplică în mod corespunzător și în situația în care se reține dovada înlocuitoare a permisului reținut pentru o faptă săvârșită anterior, aflată în termenul de valabilitate. Termenul de valabilitate al noii dovezi nu îl poate depăși pe cel al primei dovezi.*

(8) *În cazul suspendării permisului de conducere pentru o perioadă determinată, cu eliberarea unei dovezi înlocuitoare cu drept de conducere pentru 15 zile, suspendarea exercitării dreptului de a conduce vehicule începe în unul din următoarele cazuri:*

a) *din momentul expirării termenului de valabilitate a dovezii înlocuitoare;*

b) *din momentul depunerii dovezii înlocuitoare, de către conducătorul auto, la oricare unitate de poliție rutieră în una din zilele din intervalul perioadei de valabilitate a acesteia.”;*

— Art. 115: „(1) Suspendarea exercitării dreptului de a conduce sau anularea permisului de conducere se dispune de către poliția rutieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și în cazul în care împotriva titularului acestuia s-a hotărât o astfel de măsură de către o autoritate străină competentă pentru o faptă săvârșită pe teritoriul altui stat, în condițiile stabilite prin Convenția europeană cu privire la efectele internaționale ale interzicerii exercitării dreptului de a conduce un vehicul cu motor, adoptată la Bruxelles la 3 iunie 1976, ratificată de România prin Legea nr. 126/1997.

(2) *Hotărârea asupra suspendării exercitării dreptului de a conduce un vehicul sau anulării permisului de conducere se comunică titularului de către poliția rutieră care a dispus măsura.*”;

— Art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatat; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(11) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.[...]*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatat este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”*

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la separația puterilor în stat și supremația legii, ale art. 21 care consacră accesul la justiție și celor ale art. 24 privind dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 319 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 august 2020, Decizia nr. 269 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 31 iulie 2020, Decizia nr. 698 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 28 ianuarie 2020, Decizia nr. 684 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 27 februarie 2020, Decizia nr. 120 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 5 iunie 2019, sau Decizia nr. 134 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 16 mai 2016, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a reținut că

dreptul de a conduce autovehicule și dreptul de a deține un permis de conducere auto în acest scop nu reprezintă drepturi fundamentale.

14. Prin jurisprudența precitată, Curtea Constituțională a reținut că suspendarea exercitării dreptului de a conduce și reținerea permisului de conducere sunt distincte sub aspectul regimului juridic. Astfel, potrivit art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, suspendarea exercitării dreptului de a conduce reprezintă o sancțiune contravențională complementară, care se dispune pe timp limitat, având ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și care se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului. Reținerea permisului de conducere, în accepțiunea dată de art. 97 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este o măsură tehnico-administrativă dispusă de polițistul rutier în cazurile expres prevăzute de actul normativ menționat. Potrivit art. 113 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, măsura reținerii permisului durează până la rămânerea definitivă a hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus achitarea inculpatului ori până la anularea procesului-verbal de constatare a contravenției, având deci caracter temporar. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că procedura cu caracter administrativ prin care se retrage imediat și temporar permisul de conducere reprezintă o măsură menită să înlătore din circulația pe drumurile publice pe cel care ar prezenta un pericol public pentru ceilalți participanți la trafic (a se vedea Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Escoubet împotriva Belgiei*, paragraful 33). Reținerea permisului de conducere apare, așadar, ca o măsură justificată și nu poate fi interpretată ca o încălcare a prezumției de nevinovăție, întrucât aceasta nu are semnificația stabilirii vinovăției unei persoane înainte de rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

15. În acest context, prin Decizia nr. 49 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 24 aprilie 2018, paragraful 19, Curtea Constituțională a subliniat că sancțiunile principale și complementare, precum și măsurile tehnico-administrative vizează ocrotirea unei valori sociale importante, respectiv siguranța pe drumurile publice. Sancțiunile contravenționale complementare nu au scop represiv, acesta revenind numai sancțiunilor contravenționale principale, ci au scop preventiv, și anume înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege. Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei săvârșite, și nu au caracter de sine stătător, ci ele ființează numai pe lângă o sancțiune contravențională principală, astfel încât soarta lor juridică depinde de cea a sancțiunilor principale, potrivit principiului *accessorium sequitur principale*. Răspunderea contravențională fiind una strict personală, titularul dreptului de a formula plângerea contravențională este cel sancționat contravențional.

16. În acest sens, prin Decizia nr. 8 din 19 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 19 iunie 2018, la paragrafele 53 și 54, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), în Decizia de inadmisibilitate din 7 decembrie 1999, pronunțată în Cauza *Michel Pewinski împotriva Franței*, a statuat că suspendarea dreptului de a conduce reprezintă o măsură care are la bază o prezumție de vinovăție a conducătorului auto, având caracter preventiv, întrucât privește protecția interesului

public față de riscul potențial pe care-l prezintă pentru participanții la trafic un conducător auto care încalcă regulile de circulație rutieră. În jurisprudența C.E.D.O., astfel de sancțiuni care au privit limitarea sau înlăturarea dreptului de a conduce autovehicule pe drumurile publice, indiferent de calificarea lor în dreptul intern, prin gradul lor de gravitate și prin caracterul lor punitiv și descurajant, au fost asemănată unei pedepse penale, supuse controlului instanței de judecată (Hotărârea din 21 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Maszni împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Malige împotriva Franței* și Decizia asupra admisibilității din 13 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Nilsson împotriva Suediei*).

17. În acest context, prin Decizia nr. 269 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 31 iulie 2020, paragraful 24, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 stabilesc reguli de procedură clare, precise și de natură să ofere suficiente garanții cu privire la verificarea legalității și a temeiniciei procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții de către instanța de judecată, astfel încât să protejeze dreptul la un proces echitabil al contravenientului ca o componentă a accesului liber la justiție, nefiind astfel încălcate prevederile constituționale sau, după caz, convenționale privind egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și înfăptuirea justiției.

18. De altfel, din perspectiva criticilor formulate în speță, Curtea Constituțională observă că prin Decizia nr. 8 din 19 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, precitată, paragrafele 44—50, s-a reținut că răspunderea contravențională este o formă de răspundere juridică, reglementată de normele dreptului contravențional, dreptul comun în materie reprezentându-l Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Procesul-verbal de contravenție este un act administrativ, întocmit de un agent constator ca reprezentant al autorității administrative, investit cu autoritate statală pentru constatarea și sancționarea unor fapte care contravin ordinii sociale, după o procedură specială prevăzută de lege, act ce se bucură de prezumția de legalitate și se execută din oficiu. Legea prevede redactarea lui într-o anumită formă *ad validitatem*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale, de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice pentru care a fost întocmit. Astfel, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, contravenția se constată printr-un proces-verbal, încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori, iar potrivit art. 21 alin. (1) din același act normativ, în cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea. Art. 5 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevede că sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare, fiind enumerate la art. 5 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, completându-se, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, cu cele prevăzute în acte normative speciale, printre care și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Având ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege, sancțiunile contravenționale complementare reglementate

de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 corespund unei necesități primordiale privind interesele siguranței rutiere.

19. La paragrafele 51, 52 și 56 ale aceleiași decizii, instanța supremă a învederat faptul că, potrivit art. 180 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în cazul în care constată încălcări ale normelor rutiere, agentul constator încheie un proces-verbal de constatare a contravenției, care va cuprinde în mod obligatoriu, printre altele, sancțiunea contravențională complementară aplicată și/sau măsura tehnico-administrativă dispusă, iar art. 96 alin. (2) lit. b) din același act normativ prevede ca sancțiune complementară suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat. Așa fiind, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că reglementarea de către legiuitor a aplicării obligatorii, împreună cu sancțiunea principală, a sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce nu este lăsată însă la aprecierea organului constator, fiind consecința legăturii directe în care se află cu fapta sancționată și a pericolului social sporit al acesteia, așa cum se arată și în Decizia Curții Constituționale nr. 854 din 18 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 12 decembrie 2012.

20. Astfel, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 854 din 18 octombrie 2012, precitată, textele de lege criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al acestui act normativ, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului*”. Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, reglementarea reținerii permisului de conducere nefiind de natură să aducă în vreun fel atingere acestor garanții procesuale. Curtea a reținut, de asemenea, că reglementarea de către legiuitor a aplicării obligatorii, împreună cu sancțiunea principală a amenzii, a sancțiunii complementare a reținerii permisului de conducere sau a dovezii înlocuitoare a acestuia, prevăzută la art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este consecința legăturii directe în care se află cu fapta sancționată și a pericolului social sporit al acesteia. În consecință, o atare reglementare asigură ocrotirea unor valori sociale de o însemnătate sporită, precum viața, integritatea fizică și sănătatea participanților la traficul rutier, proprietatea publică și privată și mediul înconjurător.

21. Totodată, prin Decizia nr. 8 din 19 martie 2018, precitată, paragrafele 58—62, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a reținut că în conformitate cu dispozițiile art. 97 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și ale art. 210 din regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, reținerea permisului de conducere este o măsură tehnico-administrativă, constând în ridicarea

documentului din posesia unei persoane și păstrarea lui la sediul poliției rutiere, până la soluționarea cauzei care a determinat aplicarea măsurii. Măsura se dispune de polițistul rutier, de regulă, odată cu constatarea faptei, eliberându-se titularului o dovadă înlocuitoare cu sau fără drept de circulație. Perioada în care titularul permisului de conducere nu are dreptul de a conduce un autovehicul se consideră perioadă de suspendare a exercitării dreptului de a conduce. Permisul de conducere conferă persoanei care îl posedă dreptul de a conduce, până la ridicarea sa, și, tocmai de aceea, suspendarea dreptului de a conduce, în cazurile limitate și concrete, începe să curgă de la data la care permisul a fost predat autorităților competente sau a fost reținut de acestea. În acest sens, la art. 210 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice se prevede că, în situația în care conducătorul de autovehicul săvârșește o faptă pentru care, potrivit legii, se reține permisul de conducere în vederea suspendării exercitării dreptului de a conduce, eliberându-se dovadă înlocuitoare cu drept de circulație, sancțiunea contravențională complementară operează începând cu ziua următoare celei în care a expirat valabilitatea dovezii; când dovada înlocuitoare a permisului de conducere este eliberată fără drept de circulație, suspendarea exercitării dreptului de a conduce operează din momentul aplicării sancțiunii contravenționale complementare prin procesul-verbal de constatare a contravenției. Se poate astfel constata că, în cazul comiterii unei contravenții de natura celei descrise anterior, măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere are natura juridică a punerii în executare a sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce.

22. La paragrafele 76 și 77 și 79—82 din aceeași decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a mai reținut că, în raport cu natura interesului ocrotit prin dispoziția înscrisă în art. 96 alin. (1)

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Claudiu Marius Ganea în Dosarul nr. 3.525/330/2017 al Judecătorei Iași — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 111 și ale art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și cele ale art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt înscrise anumite cerințe specifice pe care trebuie să le îndeplinească, în anumite situații, procesul-verbal încheiat de agentul constatat al contravenției, fără a se mai menționa că nerespectarea lor ar atrage nulitatea actului. Or, situațiile în care nerespectarea anumitor cerințe atrage întotdeauna nulitatea actului întocmit de agentul constatat al contravenției sunt strict determinate prin reglementarea dată în cuprinsul art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, unde se prevede că „lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatat, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatat atrage nulitatea procesului-verbal”, specificându-se că numai în astfel de situații „nulitatea se constată și din oficiu”. De vreme ce legiuitorul a înțeles să facă o distincție, sub aspectul sancțiunii, între mențiunile pe care trebuie să le cuprindă procesul-verbal de constatare a contravenției, rezultă că și natura nulităților va fi diferită, în raport cu tipul de omisiune constatată. Cazurile în care poate fi invocată nulitatea relativă sunt, teoretic, foarte numeroase, fiind reprezentate de toate încălcările unor dispoziții legale, altele decât cele pentru care poate fi invocată nulitatea absolută. În cazul mențiunilor care nu se regăsesc în enumerarea limitativă de la art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, printre care și cele referitoare la aplicarea sancțiunii complementare, operează, în plenitudinea lor, prezumția de legalitate și obligația de executare, atât pentru contravenient, cât și pentru organele de stat care instrumentează în materia respectivă. Nimic nu împiedică însă persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea actului, să o invoce și să o dovedească.

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea datelor de identificare și a valorii de inventar ale unui imobil și transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț în domeniul public al județului Neamț

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) și al art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea datelor de identificare și a valorii de inventar, cuprinse în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezenta hotărâre, ale unui imobil aflat în administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea imobilului, având datele de identificare cuprinse în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț în domeniul public al județului Neamț.

(2) În situația în care reabilitarea și punerea în funcțiune nu se realizează în termenul stabilit, imobilul se va întoarce în domeniul public al statului.

(3) Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit prevederilor alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Muncii și Solidarității Sociale își va actualiza datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera actualizarea corespunzătoare a anexei nr. 13 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marius-Constantin Budăi
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 13 iulie 2022.
Nr. 887.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului aflat în administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Administratorul	Adresa	Caracteristicile tehnice actualizate	Valoarea de inventar actualizată — lei —
1	2	3	4	5	6	7
101997	8.29.08	Clădire	Casa Județeană de Pensii Neamț CUI 13598004	Țara: România; județul: Neamț; MRJ Piatra-Neamț, Bd. Republicii nr. 3	Construcție cu pereți din cărămidă, parter S constr. = 182 mp; S desf. = 182 mp; S teren = 615 mp; CF 53124	732.820

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale — Casa Județeană de Pensii Neamț în domeniul public al județului Neamț

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa	Caracteristicile tehnice	Valoarea bunului care se transmite — lei —	Persoana juridică de la care se transmite imobilul CUI	Persoana juridică la care se transmite imobilul CUI
1	2	3	4	5	6	7	8
101997	8.29.08	Clădire C1	Țara: România; județul: Neamț; MRJ Piatra-Neamț, Bd. Republicii nr. 3	Construcție cu pereți din cărămidă, parter S constr. = 182 mp; S desf. = 182 mp; S teren = 615 mp; CF 53124	732.820	Casa Județeană de Pensii Neamț CUI 13598004	Consiliul Județean Neamț CUI 2612839

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Sistem de telegestiune a energiei electrice și de compensare a factorului de putere
în substațiile de tracțiune”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Sistem de telegestiune a energiei electrice și de compensare a factorului de putere în substațiile de tracțiune”, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se realizează din fonduri externe nerambursabile — Planul național de redresare și reziliență (PNRR), de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, din

veniturile proprii ale Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., precum și din alte surse legal constituite în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., răspunde de modul de utilizare a sumelor prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii,
Bogdan-Stelian Mindrescu,
secretar de stat
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 13 iulie 2022.
Nr. 905.

ANEXĂ

**CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Sistem de telegestiune a energiei electrice și de compensare
a factorului de putere în substațiile de tracțiune”**

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: România

Indicatorii tehnico-economici

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA):		mii lei	45.419
(în prețuri la data de 24.05.2021, 1 euro = 4,9242 lei)			
• construcții montaj		mii lei	5.359
Eșalonarea investiției:	INV/C + M	mii lei	
• Anul I	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>22.700</u>
	C + M	mii lei	2.600
• Anul II	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>22.719</u>
	C + M	mii lei	2.759

Capacități:

Sistem de măsurare a energiei electrice în:

- 78 de substații de tracțiune electrică
- 891 de posturi transformare, 18 posturi preîncălzire
- 5 locomotive

și sistem compensare a energiei reactive consumate în 2 substații, Cosna și Barboși

Durata de realizare a investiției: 18 luni

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri externe nerambursabile — Planul național de redresare și reziliență (PNRR), de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, din veniturile proprii ale Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., precum și din alte surse legal constituite în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SEȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 1.649

din 21 martie 2022

Dosar nr. 1.434/2/2018

Președinte: Andreea Marchidan — judecător
Luiza Maria Păun — judecător
Elena Diana Ungureanu — judecător
Georgiana Vlad — magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de recurentul-reclamant **B.G.** împotriva **Sentinței nr. 1.402 din 10 aprilie 2019, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.**

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 22 februarie 2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 7 martie 2022, iar ulterior, având în vedere imposibilitatea de constituire a completului, a amânat pronunțarea la data de 21 martie 2022, când, în aceeași compunere, a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE,

asupra recursului de față,
din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei**1. Obiectul cererii**

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 1.03.2018, cu nr. 1.434/2/2018, reclamantul **B.G.** în contradictoriu cu pârâțul **Ministerul Justiției** a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea prevederii cuprinse în **art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001 și modificat prin Ordinul ministrului justiției nr. 875/C/2013**, cu următorul conținut: „**privește legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești.**”

Pârâțul Ministerul Justiției a formulat întâmpinare la data de 23.04.2018, prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii având ca obiect anularea prevederii cuprinse în art. 103 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001, modificată prin Ordinul ministrului justiției nr. 875/C/2013, dispoziția fiind în acord cu prevederile cuprinse în Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.

În cauză au fost formulate 8 cereri de intervenție principală de către executorul judecătoresc R.C.C. (la datele de 24.05.2018, 4.06.2018, 17.09.2018, 13.11.2018).

La termenul din 18.09.2019, Curtea a admis în principiu cererea de intervenție principală formulată de către intervenienta R.C.C.

La termenul din 26.02.2019, Curtea de Apel a constatat că, prin cererea depusă la 25.02.2019, intervenientul principal și-a restrâns obiectul cererii de intervenție completate la obiectul formulat în cererea de intervenție principală inițială și care coincide cu obiectul cererii de chemare în judecată. Prin urmare, Curtea de Apel a apreciat că este investită cu o singură cerere de intervenție care face referire la dosarele de pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că obiectul în toate aceste cereri este același.

2. Soluția instanței de fond

Prin **Sentința nr. 1.402 din 10 aprilie 2019, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** a respins cererea formulată de reclamantul B.G. în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Justiției, ca neîntemeiată; a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției în ceea ce privește cererea de intervenție principală, astfel cum a fost completată; a admis excepția lipsei plângerii prealabile în ceea ce privește cererea de intervenție principală; a respins cererea de intervenție principală formulată de către intervenienta în nume propriu R.C.C., ca inadmisibilă.

3. Calea de atac exercitată

Reclamantul B.G. a formulat recurs împotriva sentinței de mai sus, prin care a solicitat casarea acesteia, și, ca urmare a rejudecării, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

În motivarea cererii de recurs s-au arătat următoarele:

Prima instanță a constatat că prevederile art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești nu contravin nici dispozițiilor art. 712 din Codul de procedură civilă, nici celor ale art. 30 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, deși în mod vădit, prin conținutul acestui articol, se încalcă aceste prevederi, se adaugă la lege, dar se și contrazic textele legale mai sus menționate.

Cu alte cuvinte, textele legale consacră un principiu clar, și anume acela că actele executorului judecătoresc sunt supuse, în exclusivitate, controlului instanțelor judecătorești competente, iar instanțele judecătorești care sunt competente să procedeze la verificarea actelor executorilor judecătorești sunt, în conformitate cu prevederile legale, instanțele de executare.

Acest principiu consacrat de legislația națională este în deplină concordanță cu principiul stabilit de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), și anume acela că executarea silită constituie a doua parte a procesului civil, iar ducerea ei la îndeplinire se realizează cu respectarea strictă a principiilor CEDO referitoare la imparțialitate și independență.

Prima instanță apreciază că textul din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești permite ca în cadrul controlului profesional să se procedeze la verificarea legalității actelor de executare silită întocmite de un executor judecătoresc, deoarece pe această cale aceste acte de executare nu pot fi anulate, iar în cazul în care părțile nu contestă actele de executare, respectarea legalității în activitatea executorului judecătoresc nu ar mai putea fi verificată de către nimeni.

Astfel, prima instanță apreciază că este firesc, în condițiile în care un executor judecătoresc a exercitat un act de executare silită cu încălcarea prevederilor legale, fapt constatat în urma unui control profesional, acesta să fie sancționat disciplinar, adică greșita apreciere a unei situații la un moment dat, fără să fie făcută în mod voit sau să producă urmări, este considerată abatere disciplinară. Această abordare este cu totul contrară atât prevederilor CEDO referitoare la condițiile referitoare la derularea procesului civil, cât și legislației naționale care are la bază aceleași principii.

Prima instanță a apreciat că, drept urmare a prevederii art. 62 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000, conform căreia controlul profesional se referă la calitatea actelor și lucrărilor

efectuate de executorii judecătorești, este permisă verificarea legalității actelor de executare în cadrul controlului profesional, având în vedere faptul că „*analiza calității lucrării presupune și analiza legalității acesteia*”.

Această concluzie este contrară prevederilor legale mai sus amintite, care *nu* permit ca atribuțiile puterii judecătorești să fie cedate unor *organe* administrative, chiar dacă în final concluziile acestor organe sunt cenzurate de către instanța de contencios administrativ, fiindcă nici această instanță nu este îndrituită să procedeze la verificarea legalității actelor de executare silită, în caz contrar substituindu-se, în mod nelegal, instanțelor de executare silită.

Mai mult, această chestiune, atât cea care privește în general activitatea de control profesional, cât și chiar mențiunea privind verificarea calității actelor și lucrărilor efectuate în cadrul acestui control, a fost reglementată și clarificată prin pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 810 din 27 septembrie 2007, decizie pe care prima instanță, deși o folosește ca argument, nu o respectă. Astfel, Curtea apreciază că prevederile legale mai sus amintite sunt constituționale și că „*este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar în situația în care sunt constatate abateri, aceștia să răspundă disciplinar*”. Or, în cazul de față nu este vorba despre o contestare a exercitării acestui control, ci de faptul că acesta nu poate avea ca obiect verificarea legalității actelor de executare, iar în urma acestor constatări să se procedeze la sancționarea disciplinară a executorului judecătoresc. Curtea Constituțională clarifică cu exactitate această chestiune, prin următoarea precizare: „*Curtea observă că faptele pentru care executorul judecătoresc răspunde disciplinar sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia*”.

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prin respingerea cererii sale se creează o a doua cale de atac împotriva executării silite, executorul judecătoresc sancționat disciplinar pentru modul în care a instrumentat un dosar de executare putând fi obligat la plata unor eventuale daune, s-a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea hotărârii atacate și rejudecarea cauzei.

În drept, au fost invocate prevederile art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

4. **Apărările intimaților**

Pârâtul **Ministerul Justiției** a formulat **întâmpinare**, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

În motivarea întâmpinării s-au arătat următoarele:

Împrejurarea că actele executorilor judecătorești sunt supuse controlului este prevăzută în mod explicit în art. 60—62 din Legea nr. 188/2000. Legea stabilește principii generale cu privire la controlul actelor și activității executorilor judecătorești, pe de o parte, controlul judecătoresc pe calea procedurală a contestației la executare și a plângerii, iar, pe de altă parte, controlul de ordin profesional, obiectul acestuia fiind definit în art. 62 din Legea nr. 188/2000.

Calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești nu poate fi concepută în afara legalității care reprezintă conformitatea acestora cu o normă legală. De aceea, limita controlului administrativ este conformitatea cu dispozițiile legale aplicabile, fără ca acest control să se constituie într-o imixtiune într-un caz concret aflat în curs de soluționare.

Din analiza dispozițiilor Regulamentului și a celor din art. 60—62 din Legea nr. 188/2000 nu rezultă existența unei contradicții între cele două reglementări referitoare la obiectul controlului profesional și nici nu se verifică ipoteza afirmată în sensul că art. 103 din regulament adaugă legii atunci când stabilește că în îndeplinirea controlului profesional se urmărește legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești. Atât controlul exercitat de ministrul justiției, cât și cel îndeplinit de organele

Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România vizează respectarea legii în activitatea desfășurată de executorii judecătorești.

În acest sens, în mod corect reține instanța de fond în considerentele hotărârii pronunțate faptul că cerința calității actelor și lucrărilor nu poate fi considerată ca fiind independentă de legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești, ci dimpotrivă, analiza calității lucrării presupune și analiza legalității acesteia.

Potrivit art. 62 din Legea nr. 188/2000, calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești reprezintă obiect al controlului profesional. Dacă controlul profesional are în vedere toate actele și lucrările efectuate de executorii judecătorești, fără ca organele administrative să poată dispune cu privire la eficacitatea actelor de executare, în cadrul controlului judecătoresc efectuat în cadrul contestației la executare, instanța de judecată este singura care poate dispune în sensul eficacității sau ineficacității acestora. Chiar dacă persoana interesată sau vătămată nu a uzat de mijloacele procedurale puse la dispoziția sa, actele și lucrările biroului pot forma obiectul controlului profesional, având în vedere și faptul că executorul judecătoresc este exponentul unui serviciu de interes public.

În vreme ce instanța de judecată are competența de a anula sau dimpotrivă de a păstra un act de executare după analiza conformității cu legea, autoritățile competente să exercite controlul profesional nu au această atribuție, însă pot să constate neconformități în exercitarea atribuției de control administrativ și să ia măsurile legale privind executorii judecătorești, astfel cum sunt demersurile pentru exercitarea acțiunii disciplinare.

Așadar, distinct de controlul judecătoresc realizat la sesizarea celor interesați sau vătămați prin actele de executare, autoritatea care exercită coordonarea și controlul activității executorilor judecătorești, conform art. 4 din Legea nr. 188/2000, și organele reprezentative în condițiile legii au obligația legală de a se asigura că activitatea executorilor judecătorești se desfășoară potrivit actelor care reglementează activitatea de executare silită.

Conduita profesională nu poate fi concepută în afara actelor care definesc și constituie activitatea specifică desfășurată de executorii judecătorești, acestea fiind parte din activitatea lor, cum în mod corect subliniază instanța de fond. De asemenea, calitatea actelor și lucrărilor se exprimă în raport de conformitatea cu normele legale.

Organismele profesionale sunt competente să constate neconformități/încălcări ale prevederilor legale în exercitarea atribuției de control administrativ și să ia măsurile prevăzute de lege, dacă constată nesocotirea dispozițiilor legale, acesta fiind sensul reglementării cuprinse în art. 103 alin. (2) din Regulament, dispoziție care nu adaugă reglementării cuprinse în Legea nr. 188/2000, ci dimpotrivă, respectă litera și spiritul reglementării primare.

Cu referire la Decizia nr. 810 din 27 septembrie 2007 prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 59 alin. (1) lit. b) (art. 62 în forma republicată) din Legea nr. 188/2000, autorul excepției susținea neconstituționalitatea reglementării care instituie controlul profesional, arătând că „*profesia de executor judecătoresc este supusă controlului statal, în condițiile în care statul însuși este executorii judecătorești a atribuțiilor lor. Totodată, mai arată că asigurarea independenței judecătorilor și a instanțelor de judecată își pierde orice valoare atât timp cât executorul judecătoresc nu se bucură de același statut*”.

În sens contrar, Curtea Constituțională a constatat că este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar în situația în care sunt constatate

abateri, aceștia să răspundă disciplinar. Curtea observă că faptele pentru care executorul judecătoresc răspunde disciplinar sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia. Acțiunea disciplinară se exercită în condițiile art. 45 din Legea nr. 188/2000, iar audierea executorului este obligatorie, acesta putând să își formuleze toate apărările pe care le consideră necesare. Hotărârea prin care se stabilește răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc poate fi contestată la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, iar hotărârea acestei comisii poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional al executorului. Toate aceste prevederi legale constituie garanții ale desfășurării unui proces echitabil, așa încât Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Față de cele ce preced, se arată că în mod corect a apreciat instanța de fond faptul că prin instituirea controlului profesional al executorilor judecătorești, care vizează conformitatea actelor întocmite cu legea, nu se adaugă la Legea nr. 188/2000, deoarece lucrările executorilor judecătorești sunt parte din activitatea pe care aceștia o desfășoară.

În drept, au fost invocate prevederile art. 490 alin. (2) și ale art. 496 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

5. Răspunsul la întâmpinare

Recurentul B.G. a formulat răspuns la întâmpinare, prin care a arătat următoarele:

Așa cum rezultă din însuși conținutul deciziei, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 59 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000, prevederi legate strâns între ele, în sensul că acest control administrativ reglementat de această lege are în vedere calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești.

Cu alte cuvinte, atât intimatul-pârât, cât și prima instanță au insistat, în principal, pe faptul că s-a respins această excepție de neconstituționalitate și s-a considerat că este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar hotărârea prin care se stabilește răspunderea disciplinară a executorilor judecătorești poate fi atacată cu recurs la curtea de apel, toate aceste prevederi legale constituind garanția desfășurării unui proces echitabil.

Or, chestiunea este cu totul alta, având în vedere faptul că nu a pus în discuție dreptul acestor organe administrative de control, în calitate de executor judecătoresc, și nici procedura de soluționare a eventualelor abateri disciplinare, ci doar obiectul acestui control, chestiune care a fost clarificată tocmai în considerentele acestei hotărâri a Curții Constituționale.

Astfel, Curtea Constituțională, analizând conținutul prevederii legale atacate, și anume „calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești”, a stabilit că „faptele pentru care executorul judecătoresc răspunde disciplinar sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia”.

Cu privire la conținutul și înțelesul termenului de conduită (fel de a se purta, comportament, manieră, atitudine) este de la sine înțeles că acesta nu poate avea un alt conținut atunci când este vorba de un judecător, de un funcționar public, de un expert, de un notar sau de un executor judecătoresc. Ca urmare a acestor clarificări, este neîndoielnic faptul că în niciunul dintre cazuri controlul exercitat de către organele administrative, care este un control pur administrativ, nu se poate intersecta cu cel juridic exercitat de către instanța de judecată, nu îl poate înlocui, suplini sau completa pe acesta.

Natura juridică a controlului profesional este aceea de activitate exclusiv administrativă. În raportul dintre controlul profesional și controlul juridic, pe acele componente ce

pot implica ambele forme de răspundere a executorilor judecătorești, cel dintâi are un caracter subsidiar celui din urmă. Așadar, controlul profesional este supus unor limitări atunci când acesta interferează cu controlul juridic în sensul că este ținut de constatările efectuate de instanța de judecată în mod expres ori chiar de lipsa unor atare statuări, situația determinată de neantrenarea unui control de legalitate ca efect al nesocotirii unor termene procedurale.

Dacă instanța admite contestația la executare și se dispune anularea ori îndreptarea unui act de executare, nu se exclude ipoteza declanșării ulterioare a unei cercetări disciplinare a executorului judecătoresc. Sub acest aspect sunt relevante atât dispozitivul, cât și considerentele hotărârii pronunțate de instanța de executare, pentru a putea verifica ce elemente au determinat-o să procedeze la admiterea contestației la executare, constatări care se opun cu putere de lucru judecat.

Dacă instanța respinge contestația la executare în privința aspectelor care se circumscriu fondului raportului juridic execuțional dintre creditor și debitor, se exclude posibilitatea de angajare a răspunderii disciplinare a executorului judecătoresc, întrucât, referitor la chestiunile de drept substanțial dintre părți, statuările instanței de executare se opun cu putere de lucru judecat oricărui altor constatări ulterioare.

În privința aspectelor neclarificate de debitor pe calea contestației în executare ori criticate, dar nesoluționate de instanță ca efect al unei excepții peremptorii, nu se poate angaja răspunderea disciplinară ulterioară a executorului judecătoresc, întrucât asemenea neregularități, necontestate de debitor sau contestate, dar neanalizate pe fond ca efect al intervenirii vreunui fine de neprimire, se acoperă ca efect al decăderii acestuia din dreptul de a le mai critica.

Prin urmare, asemenea chestiuni se validează ca efect al sancțiunii ce operează asupra debitorului, nefiind, astfel, îngăduit ca ulterior un organ administrativ să se substituie instanței de judecată și să aprecieze el însuși existența anumitor neregularități, care, formal, s-au acoperit. Singura autoritate competentă în acest sens este instanța de executare, a cărei intervenție se poate activa numai la solicitarea părții interesate sau vătămate și numai în anumite condiții restrictive temporale; executorul judecătoresc nu poate fi expus unei eventuale sancțiuni disciplinare, în condițiile în care actele de executare sunt valide ca efect al neintervenției părții interesate în planul raporturilor execuționale susceptibile de cenzură din partea instanțelor de executare.

Existența încheierii de încuviințare a executării silite este obligatorie pentru executorul judecătoresc și, în consecință, în egală măsură îl protejează de eventualele critici ce îi pot fi aduse activității acestuia din perspectiva verificării sau nu a aspectelor ce intră în sfera de competență a instanțelor de executare.

În concluzie, aspectele ce țin de fondul raportului juridic execuțional nu pot forma obiect al controlului profesional exercitat asupra executorului judecătoresc, acestea fiind supuse cenzurii exclusive realizate de instanța de executare. Chiar neuzarea de mijlocul procedural al contestației la executare sau uzarea de acest mijloc procedural și respingerea acestuia din orice motive nu pot determina răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc pentru presupuse neregularități circumscrise raportului privat dintre părți, nefiind îngăduit ca unui organism administrativ să i se recunoască posibilitatea de a se substitui instanței de judecată.

6. Soluția instanței de recurs

6.1. Aspecte de fapt și de drept relevante reținute de prima instanță

Art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de punere în

aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, prevede următoarele:

„(2) *Controlul se exercită periodic, cel puțin o dată la 2 ani, și privește legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești, conservarea arhivei, gestiunea financiar-contabilă și conduita executorilor judecătorești în îndeplinirea atribuțiilor profesionale.*”

Reclamantul B.G. a formulat plângere prealabilă și a solicitat revocarea în totalitate a prevederii art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001, în sensul că **„privește legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești”**, iar prin Adresa nr. 3/73.011 din 29.09.2017, ministrul justiției a respins plângerea prealabilă formulată, arătând că art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 nu contravine dispozițiilor legii, sfera noțiunii de *„calitate a actelor și lucrărilor”* cuprinzând și noțiunea de legalitate a lucrărilor.

6.2. *Analiza motivelor de recurs invocate de recurentul-reclamant și a apărărilor intimatului-pârât*

Problema de drept dedusă judecării prin prezentul recurs este conformitatea unei norme cuprinse într-un act administrativ cu caracter normativ (Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești) cu actul normativ de forță juridică superioară în aplicarea căruia a fost emis (Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești).

Această problemă de drept implică verificarea respectării principiului ierarhiei actelor normative, ierarhie care se stabilește în funcție de importanța relațiilor sociale reglementate (conținutul normativ) și în funcție de locul autorității emitente în rândul autorităților publice. Având aceste două elemente ca temelie, ierarhia actelor normative determină forța juridică a acestora.

Principiul de drept aplicabil în speță este acela că actul normativ de nivel inferior trebuie să fie emis în limitele și potrivit normelor care le guvernează de nivel superior. Astfel, art. 1 alin. (5) din Constituție stabilește că *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*.

Textul constituțional cuprinde și o reglementare relativ indirectă a principiului ierarhiei actelor normative, dedusă din succesiunea în care sunt reglementate principiile generale, drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale și autoritățile publice — emitenții actelor normative. Cadrul normativ subsecvent Constituției a detaliat reglementarea principiului ierarhiei actelor normative. Art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 prevede că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonează. De asemenea, art. 81 din același act normativ dispune că la elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții ale autorităților administrației publice locale se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

Actele normative date în executarea actelor normative primare trebuie să fie date cu respectarea competenței constituționale și legale a organului emitent și cu respectarea actelor normative cu forță juridică superioară.

Astfel, ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice de specialitate sau ale autorităților administrative autonome trebuie să fie emise în conformitate cu reglementările cu forță juridică superioară, fiind acte cu caracter administrativ ce pot fi contestate în cadrul contenciosului administrativ.

În concret, recurentul a invocat faptul că sintagma *„analiza calității lucrării presupune și analiza legalității acesteia”* din cuprinsul prevederilor art. 103 alin. (2) din Regulamentul de

aplicare a Legii nr. 188/2000 contravine art. 712 din Codul de procedură civilă, precum și art. 30 alin. (1), art. 60, 61 și 62 din Legea nr. 188/2000.

În ceea ce privește prevederile art. 712 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că acesta reglementează obiectul contestației la executare și al contestației la titlu; în sine, art. 103 alin. (2) din Regulament nu reprezintă o punere în aplicare a acestei prevederi din Codul de procedură civilă, cele două reglementări având obiect diferit și neexistând o legătură suficientă între acestea pentru a se reține o posibilă nerespectare a ierarhiei actelor normative.

De asemenea, în ceea ce privește dispozițiile art. 30 din Legea nr. 188/2000, referitoare la regulile de convocare a Congresului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, par a fi invocate din eroare în recursul recurentului-reclamant, nefiind invocate nici în fața primei instanțe și nici de instanță prin considerentele sentinței recurate.

Ca urmare, rămân supuse analizei prevederile art. 60—62 din Legea nr. 188/2000, care statuează următoarele:

„Art. 60. — (1) **Actele executorilor judecătorești sunt supuse, în condițiile legii, controlului instanțelor judecătorești competente.**

(2) **Activitatea executorilor judecătorești este supusă controlului profesional, în condițiile prezentei legi.**

Art. 61. — *Cei interesați sau vătămați prin actele de executare pot formula contestație la executare, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.*

Art. 62. — (1) **Controlul profesional se exercită de Ministerul Justiției, prin inspectorii generali de specialitate, și de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, prin consiliul său de conducere, și va avea în vedere:**

a) *organizarea și funcționarea camerelor executorilor judecătorești și a birourilor executorilor judecătorești;*

b) **calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești;**

c) *comportarea executorilor judecătorești în raporturile de serviciu, cu autoritățile publice și cu persoanele fizice și juridice.*

(2) *Consiliul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești poate delega Colegiului director al Camerei executorilor judecătorești exercitarea controlului prevăzut la alin. (1) lit. b) și c) în circumscripția sa.”*

Prin prevederile legale mai sus menționate se instituie, pe de o parte, regula că **actele executorilor judecătorești** sunt supuse, în condițiile legii, **controlului instanțelor judecătorești** competente, iar, pe de altă parte, regula că **activitatea executorilor judecătorești** este supusă **controlului profesional**, în condițiile prezentei legi.

De asemenea, se precizează prin prevederile art. 62 alin. (1) lit. b) din lege faptul că prin controlul profesional se verifică **calitatea actelor și lucrărilor** efectuate de executorii judecătorești.

Prin art. 103 alin. (2) din Ordinul ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești s-a statuat următoarele:

„*Controlul se exercită periodic, cel puțin o dată la 2 ani, și privește legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești, conservarea arhivei, gestiunea financiar-contabilă și conduita executorilor judecătorești în îndeplinirea atribuțiilor profesionale.*”

Ceea ce s-a invocat, în esență, este dacă prin sintagma **„legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești”** s-a depășit cadrul reglementării primare, care se referea la **„calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești”**.

Înalta Curte statuează că separația între controlul judecătorec al legalității actelor întocmite de executorul judecătorec și controlul profesional (disciplinar) al activității

executorului judecătoresc este dincolo de orice dezbateri teoretică, fiind un aspect pe care legea îl statuează cert și neîndoindnic, prin prevederile art. 60 din lege.

În opoziție cu cele statuate de prima instanță, Înalta Curte nu poate considera că prin noțiunea de „*calitate*” a actelor și lucrărilor se înțelege în mod automat și **legalitatea** lucrărilor executorilor judecătorești. În mod evident, nerespectarea unor prevederi legale la emiterea unui act de executare silită conduce la scăderea calității actului întocmit, dar nu acesta era raționamentul care trebuia făcut de prima instanță, ci trebuia analizat dacă, prin acest mod de interpretare, prin norma din Regulament se adaugă sau se completează în mod nepermis prevederea din actul normativ superior.

Or, Înalta Curte constată, pe de o parte, că nu pot fi echivalente, ca sferă a conținutului lor, noțiunile de „*calitate*” și „*legalitate*”; pe de altă parte, trebuie delimitată sfera controlului judecătoresc de sfera controlului profesional, acestea neputându-se suprapune.

Astfel, în interpretarea avută în vedere de prima instanță există o suprapunere între controlul judecătoresc al actelor de executare silită și controlul profesional al actelor executorului. Deși prima instanță a considerat că există o separație între acestea, prin aceea că un control profesional asupra legalității lucrărilor executorului judecătoresc nu poate avea ca efect anularea vreunui act de executare, ci, cel mult, constatarea vreunei abateri disciplinare, o astfel de considerație nu este suficientă pentru a justifica suprapunerea de atribuții între instanțele judecătorești și organele de control disciplinar ale executorilor judecătorești.

Întrucât verificarea disciplinară a activității trebuie să se refere exclusiv la calitatea actelor și lucrărilor, pentru a nu se suprapune ariei de verificare a instanțelor de judecată investite cu contestații la executare, trebuie interpretate art. 60 alin. (1) și (2) din lege în sensul că, acolo unde se ridică o problemă de legalitate a actului de executare silită, organul de cercetare disciplinară poate face doar constatări ce nu încalcă atribuțiile instanței de judecată.

Faptul că există un remediu procesual, în cazul soluțiilor contradictorii la care ar putea ajunge, pe de o parte, organele de control profesional și instanțele de executare, pe de altă parte, cu privire la legalitatea aceluiași act de executare (soluția fiind invocarea puterii de lucru judecat a hotărârii instanței civile ce s-a pronunțat asupra legalității actelor de executare), nu poate conduce la o interpretare greșită a textului legal; astfel, legea trebuie interpretată în sensul în care nu se permite ca atribuțiile puterii judecătorești să fie cedate unor organe administrative, chiar dacă în final concluziile acestor organe sunt cenzurate de către instanța de contencios administrativ, fiindcă nici această instanță nu este îndrituită să procedeze la verificarea legalității actelor de executare silită, în caz contrar substituindu-se, în mod nelegal, instanțelor de executare silită.

Înalta Curte are în vedere în acest sens considerentele Deciziei nr. 810 din 27 septembrie 2007 a Curții Constituționale referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 59 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești [care avea același conținut cu actualul art. 62 alin. (1) lit. b) din lege].

Examinând excepția, Curtea Constituțională a observat că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 188/2000, executorii judecătorești sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, și anume executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, îndeplinind acte de autoritate publică, care au forța probantă specifică unui asemenea act. Pornind de la aceste observații, Curtea a constatat că este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar în situația în care sunt constatate abateri, aceștia să răspundă disciplinar.

Cu toate acestea, Curtea Constituțională a observat că faptele pentru care executorul judecătoresc răspunde disciplinar sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia. Acțiunea disciplinară se exercită în condițiile art. 45 din Legea nr. 188/2000, iar audierea executorului este obligatorie, acesta putând să își formuleze toate apărările pe care le consideră necesare. Hotărârea prin care se stabilește răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc poate fi contestată la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, iar hotărârea acestei comisii poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional al executorului. Toate aceste prevederi legale constituie garanții ale desfășurării unui proces echitabil, așa încât Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Pentru a interpreta legea în conformitate cu prevederile constituționale și în acord cu considerentele deciziei mai sus citate este deci esențial să se aibă în vedere o linie de demarcație între atribuțiile instanței judecătorești investită cu legalitatea actelor de executare silită și atribuțiile organismelor disciplinare investite cu calitatea lucrărilor întocmite de executori.

Or, prin folosirea sintagmei „*legalitatea lucrărilor*” în Regulament, în condițiile în care legea se referea la „*calitatea actelor și lucrărilor*”, nu se respectă în mod cert și îndubitabil această linie de demarcație, ceea ce creează incertitudine cu privire la modalitatea de aplicare a normei din art. 103 alin. (2) din Regulament.

Curtea Constituțională a constatat că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune ca textul normativ să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, astfel ca, în procesul de interpretare și aplicare a legii, să ofere persoanei vizate o protecție adecvată împotriva arbitrarului. Legea trebuie să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale, adică prin conținutul enunțat să permită cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

Față de cele ce preced, Înalta Curte constată că prin instituirea prin prevederile art. 103 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești a unui control profesional care vizează legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești se adaugă la dispozițiile conținute în art. 62 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000, care prevede doar controlul calității actelor și lucrărilor acestora.

6.3. Temeiul procesual al soluției date recursului

Astfel, având în vedere că recursul este fondat, în temeiul art. 497 raportat la art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va admite recursul declarat de recurentul-reclamant B.G., va casa în parte sentința recurată și, rejudecând, va admite acțiunea formulată și va anula în parte art. 103 alin. (2) al Ordinului ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, în ceea ce privește sintagma „*legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești*”; va fi menținută în rest sentința recurată sub aspectul soluțiilor date excepțiilor și cererii de intervenție principală, aspecte nerecurate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de recurentul-reclamant B.G. împotriva **Sentinței nr. 1.402 din 10 aprilie 2019 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.**

Casează în parte sentința recurată și, rejudecând:

Admite acțiunea formulată de reclamantul B.G.

Anulează în parte art. 103 alin. (2) al Ordinului ministrului justiției nr. 210/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, în ceea ce privește sintagma „legalitatea lucrărilor executorilor judecătorești”.

Menține în rest sentința recurată.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform art. 402 din Codul de procedură civilă, astăzi, 21 martie 2022.

Judecător,
A. Marchidan

Magistrat-asistent,
G. Vlad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

